

Arrest

nr. 236 275 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2019 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. JANSSENS, loco advocaat D. ANDRIEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die stellen van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 september 2019 en dienden op 18 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een beslissing waarbij het door hen in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

De beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker, die bij aangetekend schrijven van 17 december 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Aleppo. Wegens het oorlogsgeweld verliet u Syrië in 2011. U woonde dan een tijd in Turkije en in 2015 ging u naar Bulgarije. U had het plan om naar Duitsland te gaan en aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Echter werden uw vingerafdrukken in Bulgarije genomen en u verkreeg er uiteindelijk het statuut van vluchteling. U verbleef in die periode ongeveer 7 maanden in Bulgarije in een vluchtelingenkamp. Nadat u reisdocumenten gekregen had in Bulgarije, reisde u naar Duitsland waar u een verzoek indiende op 12 januari 2016. Na ongeveer 2 jaar werd u gerepatrieerd naar Bulgarije, maar u keerde terug naar Duitsland waar u een tweede verzoek indiende op 30 oktober 2018. U werd opnieuw gerepatrieerd naar Bulgarije. U verbleef daar kort en kwam naar België alwaar u op 18 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U was sinds 2011 steeds samen met uw vrouw [S.K.] (...) en uw 3 kinderen. U baseert uw vertrek uit Bulgarije op een gebrek aan ondersteuning op verschillende vlakken.

In België legde u ter ondersteuning van uw verzoek volgende documenten neer: Syrische paspoorten en Bulgaarse reisdocumenten van al uw familieleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Immers blijkt uit de documenten in uw administratief dossier én uit uw verklaringen dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in Bulgarije (zie de nota "Eurodac Hit 'M'" toegevoegd aan het administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result"). Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Bulgarije hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u de levensomstandigheden in Bulgarije gelden (zie verder). Daarnaast verwijst u naar uw familie waarvan velen een statuut in Duitsland kregen.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in

de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U hebt een internationale beschermingsstatus in Bulgarije verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013).

Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Aangaande de levensomstandigheden in Bulgarije merkt het CGVS op dat de levensomstandigheden aldaar niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en dit vanwege de volgende bevindingen.

Ten eerste en vooral wilde u Bulgarije verlaten omdat het nooit uw bestemming was en u eigenlijk naar Duitsland wilde gaan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, immers had u daar familie. Het CGVS moet hier vooreerst vaststellen dat het al dan niet hebben van familie (of kennissen) niet noodzakelijk een criteria is wanneer de al dan niet toekenning van het vluchtelingenstatuut aan de orde is. Bovendien gaf u nadien ten aanzien van het CGVS aan dat u in België geen familie of kennissen hebt, net zoals in Bulgarije (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS p.4). Volledigheidshalve merkt het CGVS daarbij op dat niets u in de weg staat om vanuit Bulgarije uw familie, waar ook in Europa, te bezoeken.

Ten tweede gaf u aan dat u in Bulgarije helemaal geen ondersteuning kreeg van de Bulgaarse overheid. Wat betreft werk, verklaarde u dat u in Bulgarije geen werk kon vinden omdat u de taal niet sprak. Maar u hebt blijkbaar nooit enige taallessen gevolgd in Bulgarije om dan een job te kunnen vinden. Uzelf gaf aan nooit te hebben gewerkt in Bulgarije (zie nota's p.10 en 11), maar uw vrouw gaf aan dat u bij een Turk wel eens in het zwart had kunnen werken, ook al was dat slechts tijdelijk (zie nota's CGVS p.5). Aldus geeft u aan het CGVS geen duidelijk beeld daarover. Wat betreft scholing en opleiding geeft u aan dat er in het opvangcentrum in Bulgarije geen scholing was voorzien. Maar gevraagd naar de mogelijkheid voor uw kinderen om ergens in de buurt naar een Bulgaarse school te gaan, kan u enkel opnieuw opmerken dat Duitsland uw eindbestemming was en dat u het spijtig vindt dat u in Bulgarije uw vingerafdrukken moest geven. Dit getuigt niet van ernstige inspanningen om te voorzien in scholing van uzelf of uw kinderen. Wat betreft gezondheid zegt u dat u maagproblemen had waarvoor u in Duitsland was geopereerd en dat uw vrouw aan hypertensie lijdt. De maagproblemen zijn nu opgelost, maar u hebt te veel vetten in het bloed. Uw kinderen hebben door de stress weinig eetlust. Het CGVS dient hier opnieuw op te merken dat u niet kan aannemelijk maken dat u in Bulgarije ernstig voor een oplossing hebt gezocht gezien uw korte verblijf telkens. Verder zijn dit op zich geen levensbedreigende ziekten die enkel met dure medicatie of behandeling zijn op te lossen. Dat u in Bulgarije zelf medicijnen moest betalen wil niet automatisch zeggen dat geen behandeling mogelijk is. Immers had u niet echt effectief geprobeerd om een leven op te bouwen in Bulgarije over een langere periode. U had bovendien blijkbaar ook nog enige financiële reserve aangezien u tweemaal naar Duitsland wist te reizen en tussenin in Bulgarije in een soort hotel wist te verblijven. Wat betreft huisvesting merkt het CGVS op dat u tijdens uw eerste verblijf in Bulgarije in een opvangcentrum mocht verblijven. Na uw beslissing kreeg u een maand de tijd om huisvesting te zoeken, blijkt uit uw verklaringen (zie nota's p.9). Echter opnieuw stelt het CGVS vast dat u hier geen enkele poging ondernam om iets te regelen. U wist enkel op valse wijze een adres te regelen voor 2000 Euro (zie nota's p.8) zodat u een reisdocument kreeg om dan zo snel als kon naar Duitsland te reizen. U geeft aan dat u na uw repatriëring geen hulp kreeg. Het CGVS stelt echter vast dat u Bulgarije opnieuw binnen mocht, uw documenten daar nog geldig waren en u met uw familie in een goedkoop hotel kon verblijven voor een tijdje (zie nota's p.9).

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat u, na uw terugkeer uit Duitsland, een hulporganisatie, waarschijnlijk Caritas, benaderde in Bulgarije voor hulp inzake woning en werk. Ook al geeft u aan dat ze u niet concreet (zijnde financieel en materieel) konden helpen, blijkt toch dat u ergens met uw zorgen terecht kon (zie nota's p. 12 en vrouw p.6).

U geeft finaal aan dat het voor recent erkende vluchtelingen in Bulgarije beter is qua ondersteuning, maar dat deze regels niet gelden voor u. Het CGVS trekt dat niet in twijfel, maar merkt daarbij op dat in Bulgarije dus wel de intentie bestaat om erkende vluchtelingen positief te benaderen. Hoe dan ook, uit uw handelingen, uw reizen en verklaringen blijkt dat u niet te intentie had om in Bulgarije te blijven en dat u enkel in afwachting was van uw reisdocumenten om verder te reizen. U verbleef sinds het begin van 2015 slechts alles samen ongeveer 1 jaar in Bulgarije. Het CGVS kan zich dan ook afvragen hoe intensief u en uw familie op zoek gingen naar manieren om zich in Bulgarije beter te integreren, om er les of opleiding te volgen en om er werk te vinden en zich te onderhouden.

Volledigheidshalve verwijst het CGVS nog naar uw verklaringen waaruit blijkt dat u, noch uw vrouw, in Bulgarije nooit enig concreet en ernstig probleem hebt gekend met de Bulgaarse burgers of de Bulgaarse overheid (zie nota's p.12; zie nota's vrouw p.6). Het enige dat u de Bulgaarse overheid kwalijk kon nemen is dat u daar werd aangemaand om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen duidelijk niet als enige vorm van benadeling kan worden gezien, wel integendeel.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Bulgarije en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)) dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X). U gaf immers zelf al aan dat u tweemaal vanuit Duitsland naar Bulgarije terugkeerde en dat u steeds in Bulgarije nog over de nodige documenten kon beschikken.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Deze documenten bevestigen uw identiteit, maar geenszins wijzen deze documenten op ernstige problemen in Bulgarije.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene

regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook het verzoek om internationale bescherming in hoofde van uw vrouw niet ontvankelijk verklaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

In de tweede bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster en die ook bij aangetekend schrijven van 17 december 2019 ter kennis werd gebracht, wordt de motivering van de eerste bestreden beslissing overgenomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en met de artikelen 33, 38 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), en van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

2.2.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissingen wordt aangegeven dat verzoekers in Bulgarije een internationale beschermingsstatus genieten. Deze beslissingen werden genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling onontvankelijk kan worden verklaard indien deze vreemdeling reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de vreemdeling die dit verzoek indiende in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten ligt aan de basis van de in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna het Hof van Justitie) heeft, in een arrest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, § 84) hieromtrent het volgende gesteld:

“Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de

ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

Er dient dan ook te worden aangenomen dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoekers in het land waar hen een internationale beschermingsstatus werd toegekend een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is evenwel niet absoluut. Het Hof van Justitie heeft zich reeds zeer duidelijk uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17).

Het Hof van Justitie kwam tot de volgende conclusie:

"Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie."

Verzoekers kunnen derhalve aantonen dat voormeld interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan spelen. Zij dienen dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen werd verleend in een andere EU-lidstaat, in casu Bulgarije, te weerleggen. Dit kunnen verzoekers doen door concreet aan te tonen dat de door Bulgarije geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Bulgarije sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of van tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Bulgarije tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en dit hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17, § 90 e.v.).

Verweerder is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet wordt aangetoond dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissingen en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije. Zij bevestigen dit trouwens in hun verzoekschrift, zodat dit gegeven niet ter discussie staat.

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoekers actueel geen internationale bescherming in Bulgarije meer zouden genieten of dat zij, net zoals voorheen, niet opnieuw tot een verblijf in dat land zouden worden toegelaten. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat een bijkomende uitwisseling van informatie met de Bulgaarse autoriteiten hieromtrent nodig was.

De Raad stelt verder vast dat verweerder heeft toegelicht dat verzoekers' basisrechten in Bulgarije als personen die er internationale bescherming genieten gegarandeerd zijn en dat hun levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoekers afgelegde verklaringen niet tot een ander besluit leiden.

Verzoekers stellen in eerste instantie van oordeel te zijn dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat zij in Bulgarije een effectieve bescherming genieten. Zij verwijzen in dit verband naar de bepalingen van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij verliezen hierbij schijnbaar uit het oog dat niet blijkt dat voormelde bepalingen – die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus – in casu van toepassing zijn. Aangezien aan verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije dient verweerder niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen dient door verweerder slechts te worden onderzocht indien het vermoeden dat de hen toegekende bescherming in Bulgarije effectief is wordt ontkracht. De bewijslast hiertoe rust op verzoekers (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17, § 80). De verwijzing naar een arrest van de Raad dat geen precedentswaarde heeft en dat werd geveld in een zaak waarin de feitelijke gegevens niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak leidt niet tot een ander besluit. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat het in voorliggende zaak aan verweerder toekwam om informatie omtrent de situatie van vluchtelingen in Bulgarije in te winnen of om aan te tonen dat zij zich *“niet in een situatie van extreme materiële deprivatie z[ullen] bevinden”*. Verzoekers lijken met hun uiteenzetting inzake de situatie in Bulgarije en de nood om, gezien artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot de beoordeling van *“alle relevante feiten in verband met het land van herkomst”* ook voorbij te gaan aan het feit dat Syrië, en niet Bulgarije, hun land van herkomst is.

Daar de in casu bestreden beslissingen werden genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is ook verzoekers' verwijzing naar regels die dienen te worden nageleefd indien toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet dienstig. De bemerking van verzoekers dat de wetgever in de artikelen 57/6/1 (verzoekers stellen verkeerdelijk *“artikel 56/6/1”*) en 57/6/6 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat verweerder een aantal verificaties dient te doen alvorens hij een verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend door een vreemdeling die afkomstig is uit een veilig land van oorsprong of een veilig derde land onontvankelijk kan verklaren doet niets af aan de vaststelling dat verweerder bij toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vermag uit te gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit feit dat bij de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het bestaan van bepaalde garanties wordt vermoed, kan niet worden afgeleid dat er sprake is van een ontoelaatbare schending van het gelijkheidsbeginsel of het non-discriminatiebeginsel.

Aangezien verweerder vermag uit te gaan van het wettelijk vermoeden dat verzoekers' rechten en vrijheden worden gerespecteerd dient hij, in tegenstelling tot wat verzoekers menen, hieromtrent geen bewijzen in het administratief dossier op te nemen.

Verweerder heeft duidelijk rekening gehouden met de verklaringen van verzoekers en erop gewezen dat uit deze verklaringen blijkt dat zij tijdens hun verblijf in Bulgarije steeds onderdak hadden en dat niet kan worden vastgesteld dat zij ernstige inspanningen hebben geleverd om te voorzien in scholing voor henzelf en hun kinderen. Verweerder heeft geduid dat geen eenvormige verklaringen werden afgelegd omtrent een tewerkstelling in Bulgarije. Hij heeft ook in aanmerking genomen dat één van de aangevoerde medische problemen tijdens een verblijf in Duitsland werd opgelost en dat de andere door verzoekers aangevoerde gezondheidsproblemen niet kunnen worden beschouwd als levensbedreigende ziekten die dure medicatie of behandelingen vereisen en dat het feit dat zij in Bulgarije zelf dienen in te staan voor de betaling van bepaalde geneesmiddelen niet wil zeggen dat er geen behandeling mogelijk is. Hij heeft uiteengezet dat verzoekers blijkbaar ook financiële reserves hadden aangezien zij tweemaal naar Duitsland reisden en bij hun terugkeer in Bulgarije op hotel verbleven.

Verzoekers tonen door te stellen dat zij niet akkoord gaan met de zienswijze van verweerder niet aan dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van hen niet wensen na te komen of dat zij in dat land in een onmenselijke of vernederende situatie zullen terechtkomen. Het loutere feit dat verzoekers drie kinderen hebben leidt niet tot een ander besluit en laat niet toe te concluderen dat zij bijzonder kwetsbaar zijn.

De toelichting van verzoekers dat zij bij hun initiële aankomst in Bulgarije gedurende twintig dagen werden opgesloten is niet relevant. Er zijn immers geen aanwijzingen dat verzoekers bij een terugkeer naar dat land, nu zij een internationale beschermingsstatus hebben, opnieuw zullen worden opgesloten. Er ligt ook geen bewijs voor dat hun kinderen een trauma hebben opgelopen doordat zij, vele jaren geleden en na een vlucht uit oorlogsgebied, gedurende een beperkte periode werden vastgehouden. Zij kunnen dan ook niet voorhouden dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel hebben en niet nuttig verwijzen naar rechtspraak van de Raad in dit verband. Ook hun verwijzing naar rechtspraak met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België aan een persoon omwille van een vrijheidsberoving in zijn land van herkomst is niet dienstig. Zoals reeds gesteld werd verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus toegekend in Bulgarije.

Verzoekers benadrukken de moeilijkheid om in Bulgarije toegang te krijgen tot integratieprogramma's. Zij verwijzen ter staving van hun standpunt naar verslagen van AIDA en de Raad van Europa. Op basis van de enkele vaststelling dat er in Bulgarije weinig deugdelijke integratieprogramma's bestaan kan de Raad echter niet besluiten dat zij in dat land in een situatie zullen terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat zij worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 96). Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd in hun betoog dat zij bij gebrek aan integratieprogramma's en taallessen niet bij machte zijn om een woning en werk te vinden. In dit verband moet worden aangegeven dat het voorgehouden ontbreken van enige kennis van de Bulgaarse taal verzoekers blijkbaar niet verhinderde om toch bepaalde administratieve handelingen te stellen. Verzoekers gaven immers aan dat zij een inschrijving op een (schijn)adres in Bulgarije konden regelen om op die wijze een paspoort te krijgen. Het gebrek aan kennis van de Bulgaarse taal heeft H.H. ook niet verhinderd om "in 't zwart" werk te vinden. Verzoekers gaven ook aan dat zij een beroep konden doen op Caritas om informatie te verkrijgen, aangezien er bij deze humanitaire organisatie veel Arabisch sprekende personen actief zijn. Zij wezen er eveneens op dat er in Bulgarije veel handelszaken zijn waar personen die Arabisch spreken werken. Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoekers zich enkel kunnen integreren en de Bulgaarse taal kunnen aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod vanwege de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen uitgebreide talenkennis of een officiële erkenning van beroepskwalificaties vereist. Verzoekers erkenden daarenboven dat zij nooit een ernstige poging ondernamen om de Bulgaarse taal aan te leren, omdat zij geen zin hadden om in Bulgarije te blijven.

Verzoekers voeren aan dat hun kinderen niet naar school konden toen zij in een kamp, op het platteland, verbleven, doch hieruit blijkt niet dat hun kinderen bij een terugkeer naar Bulgarije geen onderwijs zouden kunnen volgen. Zij dienen immers niet langer in een kamp of op het platteland te verblijven. Er liggen ook geen bewijzen voor waaruit kan worden afgeleid dat de scholen in Bulgarije weigeren kinderen tot onderwijs toe te laten op basis van hun ras.

De Raad merkt verder, met betrekking tot de aangevoerde problemen om een woning te vinden in Bulgarije, op dat verzoekers bij hun initiële aankomst in Bulgarije werden ondergebracht in een kamp en dus niet verplicht waren om op straat te leven. Zij verklaarden dat zij, toen zij door de Duitse autoriteiten

een eerste maal werden teruggestuurd naar Bulgarije, eerst op hotel verbleven en vervolgens een kamer huurden. Daarnaast hebben verzoekers niet aangegeven dat zij, toen zij een tweede maal door de Duitse autoriteiten naar Bulgarije werden teruggestuurd, in dat land geen onderdak hadden. Zij verklaarden dat zij toen opnieuw op hotel verbleven. Verzoekers waren tijdens hun verblijf in Bulgarije derhalve nooit dakloos. Door te verwijzen naar verslagen van AIDA, Amnesty International, de Raad van Europa en het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, waarin wordt uiteengezet dat personen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend tot zes maanden in een opvangcentrum kunnen verblijven, dat het moeilijk is om een woning te vinden zonder de vereiste identiteitsdocumenten, dat praktische problemen moeten worden overwonnen om een woning te kunnen krijgen en dat er een tekort is aan sociale woningen in Bulgarije, bewijzen verzoekers niet dat zij in Bulgarije in een situatie van ernstige materiële deprivatie zullen terechtkomen. Verzoekers tonen met de door hen aangevoerde citaten uit voormelde verslagen van algemene aard immers niet aan dat de praktische problemen om accommodatie te vinden in Bulgarije onoverkomelijk zijn. Verzoekers' bewering dat zij geen woning kunnen vinden omdat de Bulgaarse bevolking racistisch is, is in tegenspraak met hun verklaring dat zij tijdens een vorig verblijf in Bulgarije, weliswaar via andere in Bulgarije verblijvende vreemdelingen, toch een kamer konden huren. Waar verzoekers verwijzen naar de kostprijs om een woning te huren moet worden opgemerkt dat uit dit gegeven op zich niet kan worden afgeleid dat zij dreigen dakloos te worden in Bulgarije. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor immers dat zij op het ogenblik dat zij vaststelden dat een verblijf in een hotel te duur was de mogelijkheid hadden om een kleine kamer te huren, wat impliceert dat er ook mogelijkheden zijn om in goedkop(er)e accommodatie te voorzien. De stelling dat verweerder er is van uitgegaan dat zij steun zouden blijven ontvangen van hun familie om bepaalde kosten te dragen vindt geen steun in de bestreden beslissing. Verweerder heeft enkel opgemerkt dat verzoekers blijkbaar enige financiële reserve hadden aangezien zij geld hadden een fictieve domicilie te regelen, om tweemaal naar Duitsland te reizen en om, toen zij werden teruggestuurd, in een soort hotel te verblijven. Verzoekers weerleggen de correctheid van deze vaststelling, die is gebaseerd op hun eigen verklaringen, niet. Zij ontkennen ook niet dat zij tal van verwanten hebben in Europa en verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij in het verleden financieel werd geholpen door een familielid in de Verenigde Arabische Emiraten. Verzoekers lijken onterecht te willen laten uitschijnen dat zij geen familie hebben waarop zij, in geval van nood, kortstondig een beroep zouden kunnen doen.

Wat betreft de mogelijkheid om een arbeidsbetrekking te vinden zetten verzoekers uiteen dat het moeilijk is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en dat er weinig werk is in Bulgarije. Zij citeren, inzake de problemen om werk te vinden, uit een artikel van de NOS. Zij tonen hiermee niet aan dat zij anders worden behandeld dan de Bulgaarse onderdanen. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat zij om een vaste baan te krijgen eerst de landstaal moeten aanleren moet worden gesteld dat niet blijkt dat zij deze taal niet kunnen aanleren. Het betoog dat zij in het verleden geen les kregen en er weinig voorzieningen op dit vlak zijn, houdt, zoals reeds gesteld, niet in dat zij zich niet op een andere wijze de Bulgaarse taal eigen kunnen maken. Verzoeker verklaarde bovendien ook Turks te spreken en dus de taal te kennen die wordt gesproken door een belangrijke minderheid in Bulgarije. De bewering dat verzoeker zich voor zijn vertrek naar Duitsland aanmeldde bij een arbeidskantoor en hem werd meegedeeld dat er geen passende arbeidsbetrekking voor hem was, leidt niet tot het besluit dat hij onmenselijk of vernederend werd behandeld of dat hij in de toekomst geen werk zal kunnen vinden. De toelichting dat verzoeker ook door Caritas en de asielinstanties werd afgewezen is nietszeggend. Er blijkt immers niet dat het regelen van de tewerkstelling van vreemdelingen tot het takenpakket van Caritas en de asielinstanties behoort. Verzoekers tonen met hun betoog omtrent de moeilijkheden om werk te vinden in Bulgarije niet aan dat in dit land de Europese regelgeving niet wordt gerespecteerd of dat er een reëel risico bestaat dat zij worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Inzake de mogelijkheid om sociale bijstand te genieten stellen verzoekers dat zij in Bulgarije nooit steun hebben ontvangen. Daarmee tonen zij niet aan dat zij in dat land geen sociale steun kunnen genieten. De verwijzing naar een citaat uit een verslag van AIDA waarin kan worden gelezen dat bepaalde vormen van sociale steun ("*some types of the social assistance*"), zonder bijkomende begeleiding, moeilijk kunnen worden verkregen door personen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend, laat niet toe te concluderen dat deze personen zijn uitgesloten van elke vorm van sociale steun of dat zij geen beroep kunnen doen op organisaties om hen enige hulp te geven om administratieve problemen te overwinnen. Verzoekers gaven trouwens zelf aan dat zij in het verleden contact konden opnemen met Caritas waar er werknemers waren met wie zij konden converseren.

Verzoekers verwijzen nog naar hun medische problemen en het feit dat niet werd voorzien in een psychologische opvolging van hun kinderen. Er liggen evenwel geen stukken voor waaruit kan worden afgeleid dat zij ernstige medische problemen hebben die onterecht buiten beschouwing werden gelaten of dat hun kinderen psychische problemen hebben die enige opvolging vereisen. Zij tonen ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk overwoog dat niet blijkt dat zij ernstige pogingen hebben ondernomen om tijdens hun verblijf in Bulgarije medische hulp te krijgen. Zij verklaren dat zij in Bulgarije dienden te betalen voor geneesmiddelen en dat verweerder dit niet betwist. Hiermee tonen zij niet aan dat zij worden gediscrimineerd of dat noodzakelijke medische hulp hen zal worden ontzegd of niet kan worden verkregen en zij hierdoor onmenselijk of vernederend dreigen te worden behandeld.

Verzoekers voeren aan dat er in Bulgarije sprake is van racistische handelingen, van gevallen van mishandeling en van een klimaat van vreemdelingenhaat en intolerantie. In de gehoorverslagen kan echter worden gelezen dat verzoekers verklaarden dat zij nooit fysiek zijn aangevallen en het feit dat in een aantal verslagen van algemene aard melding wordt gemaakt van een negatieve ingesteldheid van Bulgaarse burgers ten aanzien van vreemdelingen, van het feit dat sommige personen haat zaaien en dat er een aantal geïsoleerde incidenten waren vormt geen reden om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van racistisch geweld. Uit één van de citaten die verzoekers aanbrengen kan tevens worden afgeleid dat de politiediensten optraden tegen personen die de wet miskenden. Er is ook geen bewijs voor verzoekers' bewering dat zij louter omwille van hun nationaliteit geen werk of woning kunnen krijgen in Bulgarije.

Verzoekers' toelichtingen en aangebrachte documentatie omtrent racistische aanvallen die in Bulgarije plaatsvonden, de negatieve ingesteldheid van bepaalde Bulgaarse burgers ten aanzien van vreemdelingen en het gebruik van geweld tegen personen die illegaal de grens pogen te overschrijden laten niet toe te oordelen dat de Bulgaarse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten.

In fine van hun verzoekschrift herhalen verzoekers dat zij drie kinderen hebben en dat verweerder is voorbijgegaan aan hun kwetsbare profiel. Het feit dat verzoekers drie kinderen hebben houdt evenwel niet in dat zij een kwetsbaar profiel hebben. De passage uit een arrest van de Raad die verzoekers aanhalen met betrekking tot een gezin met kinderen die gezondheidsproblemen hebben is niet relevant, nu geenszins wordt aangetoond dat één van hun drie kinderen een ernstig medisch probleem heeft dat zou toelaten te besluiten dat het kind, of bij uitbreiding het hele gezin, een kwetsbaar profiel heeft.

De beschouwingen van verzoekers omtrent de periode voor hen een internationale beschermingsstatus werd toegekend vormen geen bewijs dat zij, heden, onmenselijk of vernederend dreigen te worden behandeld in Bulgarije en laten niet toe te besluiten dat de bewijslast zou dienen te worden omgekeerd. In dit verband moet nogmaals worden herhaald dat verweerder niet is overgegaan tot een onderzoek van de nood aan een internationale beschermingsstatus en de bepalingen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dus niet van toepassing zijn.

De verklaringen die verzoekers aflegden en hun gedrag – voor zij naar België kwamen poogden zij twee keer een internationale beschermingsstatus te verkrijgen in Duitsland, waar tal van verwanten leven – tonen aan dat zij niet werkelijk de wil hadden om in Bulgarije, het land waar zij een internationale beschermingsstatus verkregen, te verblijven. Hun betoog dat zij niet in dat land bleven omdat zij vaststelden dat zij er geen leven konden opbouwen kan niet overtuigen en geeft hoe dan ook geen aanleiding tot het besluit dat de Bulgaarse overheden hen geen passende bescherming bieden of dat hun situatie in dat land dusdanig is dat kan worden gesproken over foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Door zich uit te putten in het aangeven van de hinderpalen die zij dienen te overwinnen om een woning, werk, medische zorg, scholing en sociale steun te kunnen krijgen, tonen zij niet aan dat een leven in Bulgarije niet mogelijk is. Een besluit waartoe de Duitse autoriteiten ook dienen te zijn gekomen, aangezien zij verzoekers twee keer naar Bulgarije terugstuurden.

De door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde stukken tonen aan dat de levensomstandigheden in Bulgarije minder goed zijn dan in sommige andere landen, maar vormen geen bewijs dat verzoekers geen effectieve bescherming genieten in Bulgarije of dat zij er in een situatie van ernstige materiële deprivatie zullen terechtkomen

Verzoekers kunnen, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder door te besluiten dat hun in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is artikel 1

